

2. Fejezet

Amikor az Öreg Halász olyan lassan haladt, hogy még egy vízi csiga is megelőzné. (Figyelmeztetés: A fejezet eleje legalább annyira vontatott lesz, mint maga az utazás.)

Hát gyerekek, csalódást kell okoznom nektek, ha a beszámolómban széltől dagadó vitorlákra, tengeri ütközetekre, vagy egyéb izgalmas kalandokra számítottatok. Éppen az ellenkezője történt, mert a kikötő legerősebb hajója sajnos, egyedül a mi kikötőnkben számított a legerősebbek közé. Máshol a közepesnél egy kissé gyengébb kategóriába tartozott. És nem gőzhajó volt, hanem egy egyszerű vitorlás. Elképesztően lassan haladtam. Idővel a bárka elfáradt, és süllyedni kezdett. Megfeküdte a gyomrát a sok arany. Szinte már teljesen elmerült, csak én és a rakomány látszódtunk ki. Ha messziről látott valaki, azt hihette, hogy egy úszó szigeten állok, amin a fák, vitorla alakúak.

– A végén még nekünk jön egy tengeralattjáró.– morfondíroztam.

A tenger felett röpködő madarak, azonban remek lehetőségnek találták a helyzetet. Rárepültek a zsákokra és ott sütkéreztek kellemes késő nyári napsütésben. Szél csend volt, a hajó sem haladt gyorsan, tehát nem kellett attól tartaniuk, hogy a huzat összeborzolja a tollukat.

– Inkább hogy oda ülök a madárcákhhoz, és hozzájuk hasonlóan megpróbálom élvezni az utazást.– Jutott az eszembe ez a páratlan ötlet.– Ha egyfolytában ácsorgok és aggodalmaskodom, az árthat az idegeimnek.

Elhelyezkedtem közöttük egy kezemben egy üveg vízzel. Gyönyörködtem a kilátásban, és nagyokat kortyolgattam. Igen ám, de minden jó véget ér egyszer, és ez az üveg vízeknél sincs másképpen. Annyit hoztam magammal, ami elég négy órányi utazásra. Arra viszont nem számítottam, hogy itt leszek ítéletnapig, étel és ital nélkül, mert persze ennivalót sem csomagoltam. És ami a legrosszabb, elkezdem unatkozni. Kemény dolog az embernek órákon át, egyedül egy szál magában ücsörögni, egy árva szó nélkül. Arra gondoltam, hogy füttyöléssel szórakoztatom magamat, de sohasem tudtam füttyülni. Az éneklést is elvetettem, mert az ének hangommal megijesztettem volna a madarakat. Így hát, mit volt mit tenni, inkább a beszélgetést választottam:

– Tudjátok...tudjátok...hmmm. – próbáltam, felhozni valamilyen témát, de nem ment. – Mégis miről lehet beszélni az állatokkal? – töprengtem magamban. – Esetleg nem tud valamelyikötök emberül? Úgy mégis könnyebben menne. – A madarak csak néztek rám némán, és közben hatalmasat pislogtak. – Szóval, ha értenétek, amit mondok, válaszolnátok

is, akkor biztosan jól szórakoznánk. Én beszámolhatnék az én kalandjaimról és ti is a tieitekről. Úgy is világlátottak vagytok, egy csomó mindenről tudnátok mesélni. Például, hogy melyik két ország csatározik most egymással, vagy merre érdemes mostanában fagyaltot venni. És el ne felejtsem a legfontosabbat, hogy mi újság mostanában a futball világában. A madarak ingyenesen mehetnek be a stadionokba, amíg rá nem szállnak a pályákra, vagy nem ülnek bele a göndör emberek hajába, addig nem zavarja el őket senki, tehát megtudhatnám tőletek, hogy hogyan állnak a nagy csapatok. Cserébe én meg a halászattal kapcsolatos élményeimet oszthatnám meg veletek. Ha tudnátok, hogy micsoda hatalmas fogásaim voltak! Apropos halászat, ha elhoztam volna a hálómat akkor nem lennék most ennyire éhes. Bár most, hogy eltereltem veletek figyelmemet jobban viselem. Köszönöm nektek. Remélem, még sokáig velem maradtok.

Erre hirtelen felrebbent az egész csapat és ott hagytak engem egyedül.

– Na, remek! – Mondtam magamban. – Ezek szerint ennyire untattam őket?

Azonban, hamar kiderült, hogy nem erről, vagy nem csupán erről van szó. Az ég elsötétült, orkán erejű szél kavargott a tenger felett, és hatalmas hullámok fodrozódtak körülöttem. Valószínűleg a hajó már régen felborult volna, velem együtt, de annyira nehéz volt a pénzeszsákok miatt, hogy a tenger nem bírta vele, és mozdulatlanul tudtam szemlélni az eseményeket, mintha moziban lettem volna.

– Érdekes, erre a napra jó időt mondtak. Különben a polgármester nem adta volna kölcsön a kikötő legerősebb vízi járművét. Akkor viszont mi folyik itt? – tűnődtem – Az az én nagy a szerencsém, hogy nem ringat nagyon a víz. Ha madarak ezt tudták volna biztosan nem repültek volna el. He-he.

A furcsa eseményeket egy még furcsább váltotta fel. Nem is olyan messze tőlem, nagyjából 100 méter távolságra egy gigantikus buborék emelkedett fel a hullámok közül. Amikor teljesen elérte a felszínt, az időjárás is lecsillapodott. A képződmény szivárványszínekben ragyogott a napsütésben. Sose voltam nagy híve a csillogó tárgyaknak, de ezt még én is megcsodáltam. A pompának egy, a vihartól megszédült sirály vetett véget, aki csőrrel neki repült a buboréknak, és az ettől kipukkadt. Csak ekkor vettem észre, hogy a búra alatt egy sziget rejtőzik. Nem tudtam mire vélni a dolgot, azt minden esetre eldöntöttem, hogy lehorgonyzok ott egy kicsit. Hátha esetleg találok ott valami enni valót, vagy jobb esetben venni tudok valakitől. No, meg olyan közel volt már a sziget, hogy nem tudtam kikerülni.

PUFF

Amelyben, ahogy azt előző puffanásból sejthettük, az Öreg Halász megérkezett a szigetre, majd ott körül néz.

A váratlan földet éréstől előre bucskáztam, és a homokos partra huppantam. Felültem, leporoltam magamat és körül néztem. A sziget elhagyatottnak tűnt. Onnan, ahonnan én álltam, nem látszódott más egy hatalmas erdőn kívül. Semmi nyoma nem volt épületeknek, mintha még sohasem járt volna ott ember azelőtt. Először nagyon lelkes lettem és örömben ugrándozni kezdtem.

– Felfedeztem egy szigetet! Egy egész földrészt! Éljen! Micsoda fogás, ha ezt a Halásznénének elmesélem!

Ám eszembe jutott, hogy nem volt ott a Halásznéne, sőt senki sem volt ott rajtam kívül. Teljesen egyedül kellett élelmet szereznem egy olyan helyen, ahol azt se tudtam, hogy mi ehető és mi nem az. Viszont nem volt más választásom, mert kopogott a szemem az éhségtől.

– Amondó vagyok, a felfedező út előtt érdemes lenne elrejtetni a hajót, a pénzes zsákokkal.– tanakodtam.

Elővettem a kötelet, és megpróbáltam a hajót kihúzni a vízből. Annak ellenére, hogy közel álltam a nyugdíjazásomhoz, kicsattanó erőnek örvendtem. Bárkivel kiálltam volna scander vagy egy fekvőtámasz versenyben. Nem akadt ellenfelem, egészen idáig. Hiába rángattam, taszigáltam a kötelet, a vízi jármű nem mozdult. A fejem tiszta lila lett a sok erőlködéstől mikor végre beláttam, hogy ez nem fog működni. Inkább, máshogyan kell megközelíteni a problémát.

– Elég, ha a pénzt rejtem el, hiszen úgy is az a lényeg.

A part mentén, az erdő szélén voltak olyan bokrok, amelyeknek nagy, terebélyes leveleivel, gyorsan le lehetett fedni a rakományt. Meg voltam elégedve a végeredménnyel. Most már úgy nézett ki, mintha valamilyen takarmányt szállítanék. Biztonság esetére eltettem néhány aranyat, hátha szükségem lesz rá, majd neki vágtam a nagy rengeteg erdőnek. Sűrű és sötét volt oda bent minden, még az orrom hegyéig sem láttam. Hát gondolhatjátok, hogy nem találhattam így semmit, hiába kerestem. Vissza akartam fordulni, de nem emlékeztem, hogy melyik irányból jöttem. Alapjába véve fantasztikus tájékozódási képességem van. A tengeren, a víz fodrozódásából, és a nap állásából meg tudnám állapítani, hogy merre kell hazamenni. De sajnos az erdőben voltam és nem a tengeren. És ekkor beugrott valami:

– Hát nem láttam a fától az erdőt, vagyis az erdőtől a fát! Meg kell mászni egyet és tudni fogom az utat.

Pillanatok alatt a lombkoronák között találtam magamat. A legmagasabb ponton aztán kémlelni kezdtem a tájat. Nagyon messze volt tőlem a tengerpart. A hajó borsószemnyinek tűnt csupán. Viszont egy tornyot délnyugat felől egész jól ki lehetett venni. Ez jó jelnek vettem, mer, ahol torony van ott embernek is kell lennie, és ahol ember van ott étel is akad.

– Megmenekültem! – Harsogtam. – Megmenekültem! Megmenekülteeeem!

Harmadjára azért kiáltottam ilyen hosszadalmasan, mert örömben elfelejtettem kapaszkodni, és leestem a földre. Nem tört el semmim, szerencsére. A hajam szála sem görbült, olyan kemény kötésű voltam. Felpattantam és már indultam a torony felé.

4. Fejezet

Amelyben Öreg Halász találkozik a helyiekkel, és végre enni is tud.

Nem kellett sokáig bolyonganom, és kiértem egy tisztásra, ahol egy város terült el. A közepén állt egy kastély, aminek a tornyát láttam a lombkoronák közül. A lakosok annak ellenére, hogy egy titokzatos szigeten éltek, teljesen úgy néztek ki, és úgy is viselkedtek, mint bármely más átlagember. Az utcakép is egészen szokványos volt. Különböző üzletek, és cégek épületei húzódtak egymás mellett. Örömmel vettem észre, hogy még egy nyelvet is beszélek velük. Egy dolgon azonban mégis megakadt a szemem. Minden kirakatban volt néhány furcsa felirat. Például:

„50%-os kedvezmény! Különleges akciónk keretein belül, a kerékpár már négy kabátért az öné lehet. Ne hagyja ki!”

– Milyen különös!– álmélkodtam.– Biztos hatalmas tárcákkal járhatnak, ha belefér négy kabát.

Ám ennél is jobban felkeltette az érdeklődésemet, amikor végre megláttam egy vendéglőt. Messziről kiszúrtam, mert egy hordó lógott le a cégérről. Mintha puskából lőttek volna ki, úgy rohantam be az ajtón, és levettem magamat az első szabad asztalra. Rendeltem levest, második fogást és desszertet, is meg egy korsó sört. Mindegyikből a legnagyobb adagot, kivéve a sörből. A pincér lelkére kötöttem, hogy olyan gyorsan hozza ki a fogásokat ahogy csak bírja. Hét percbe se telt bele, és már minden előttem volt, amit kértem.

– Ez aztán a derék gyerek. – Gondoltam magamban. – Majd hatalmas borraivalót adok neki.

Olyan jól főztek abban az étteremben, hogy majdnem megközelítették Halásznéne konyhatudományát. Úgy faltam, mintha évek óta száraz kenyéren éltem volna, és vízzen.

Elhatároztam, hogy majd a szakácsot is megjutalmazom. Aztán, mint aki jól végezte a dolgát, megnyújtóztattam a kezeimet, meg a lábaimat és elszunyókáltam egy kicsit. Öt óra körül járt az idő, amikor felébredtem. Felkászálódtam, és összeszedtem a cókmókomat. Utána pedig jeleztem a pincérnek, hogy fizetnék.

– Mivel szeretne fizetni uram? – kérdezte.

– Kézpénzzel. Bankkártyám egyelőre még nincs. De remélem hamarosan lesz.

Erre elkerekedett a szeme.

– Jól értettem uram, azt mondta, hogy készpénz?

– Igen. Arany tallérokkal. – Mondtam kissé zavartan, mert hirtelen mindenki felém fordult és árgus szemekkel vizslatott. – Itt nem fogadják el?

A kérdésekre azonban nem érkezett válasz. A vendéglőre mély csönd telepedett. Szinte tapintani lehetett a feszültséget. Moccanni se bírtam, annyira féltem, de a körülöttem állók is rezzenéstelenül figyeltek. Váratlanul a tömegből előugrott valaki egy hosszú kötéllel, és úgy megkötözött mint egy sonkát. Aztán felkiáltott:

– Ejnye no, hát hallottátok nem? Arany van nála, akkor uccu neki, vigyük egyenesen a király színe elé.

Azt hittem, majd szekérre raknak és azon fognak elszállítani, de ehelyett egészen mást történt. Vállára emelt engem egy nagydarab erős ember, akkora amekkorát még életemben nem láttam, és olyan könnyedén cipelt engem, mint mások a tollpárnát. Így mentük keresztül a városon. Elöl én megkötözve mint egy sonka és a nagydarab erős ember, utánunk meg jöttek páran az étteremből. Ahol elhaladtunk, mindenki sugdolózott, és kíváncsiságból követni kezdtek minket. Mire a királyi várhoz értünk, elég népes kíséretem lett. A várkapu előtt egy marcona fegyveres őr állta utunkat.

– Jó napot kívánok! Mi járatban erre felé? – faggatózott.

– Öfelségével szeretnénk beszélni. – válaszolta a nagydarab erős ember.

– És milyen ügyben keresik? Személyes vagy állami?

– Állami ügyben.

– Értem. Időpont foglalásuk van?

– Az sajnos nincsen.

– Akkor nem engedhetem be. – Mondta az őr. – A király urat nem lehet csak úgy zavarni.

– Nagyon fontos ügyről van szó, higgye el nekem. – erősködött a nagydarab erős ember.

– Ennél az embernél kézpénzt találtunk. Aranyat!

Az ajtónálló arca hirtelen megenyhült.

– Miért nem ezzel kezdte, ilyen ügyben a felség soron kívül látogatható.

Engem engedett be egyedül, meg a nagydarab erős embert, mert ő cipelt a vállán, az őr pedig kísért miket. A többieknek kint kellett megvárnia a fejleményeket. A vár maga amúgy meglepően egyszerűen volt berendezve. Sehol semmi aranyszegélyes bútor, vagy bársony függöny. Jobban hasonlított egy hétköznapi lakásra, mint egy palotára. Amikor odaértünk a trónterembe, szintén érdekes látvány tárult elénk. Egy szőkésbarna, helyenként deresedő hajú ember nyitott ablaknál sütkérezett pólóban és övid nadrágban. Nagyjából olyan idős lehetett, mint én akkoriban. A fején kemény kalapot viselt, amire rá volt hímezve az a szó, hogy korona. Ebből lehetett sejteni, hogy ő ennek a szigetnek a királya. Meglátott minket és dühösen felkiáltott.

– Hát nem megmondtam, hogy most nem fogadok senkit?! Harminc évente egyszer tudom csak élvezni a napsütést, és akkor sem hagytok nyugton! Pedig milyen jól esik ez szegény csontjaimnak.

– Elnézést felség, hogy csak így magára rontottunk, – Szabadkozott az ajtónálló. – de ez az ügy halaszthatatlan. Ennél az embernél, aki annak a másiknak a vállán fekszik, pénz van, készpénz, tehát nem idevalósi.

A király nem mondott semmit csak fölállt és egészen közel jött hozzánk, majd megparancsolta a nagydarab erős embernek, hogy tegyen le, és oldozzon el, hogy kihallgathasson.

– Valóban nem igen láttalak korábban a királyságban. Honnan jöttél?

– Én egy másik szigetről jöttem.

– És te valóban tudnál nekünk segíteni, hogy megtörjük az átkot?

– Nézze felség, bármi lehetséges. Azért hadd kérdezzem meg, hogy milyen átokról van szó?

A király felemelte a mutató ujját, és így szolt:

– Ide figyel kedve ööö...Hogy is hívnak?

– Engem már csak Öreg Halásznak, mert öreg vagyok és emellett halászember. Van rendes nevem is de azt senki sem használja.

– Hát Öreg Halász akkor jól figyelj, mert amit most neked elmondok az olyan, amihez hasonlót még álmodban sem hallhattál.

És belekezdett a történetébe.

– Ennek az átoknak az eredete, nagyon, nagyon régre nyúlik vissza, egyenesen az ókorba. Azokban az időkben, amikor tógát és sarut hordtak őseink, és a lakóhelyünket még Atlantisznak hívták. Nem tudom hallottál e róla.

– Hogy hallottam-e? – kiáltottam fel. – Felség, világ szerte hatalmas rejtély vagytok. Tudósok százai szánják rá az egész életük munkásságát arra, hogy megtaláljanak titeket. Mindenki ismeri az Atlantisz nevet.

– Valóban? Ez nagy kár, ugyanis most tervezzük átnevezni. A mostani már olyan ódivatú. Viszont nem tudunk választani, mert nagyon sok javaslat van. Neked nincs valami jó ötleted. Nem válaszoltam, csak türelmetlen arckifejezéssel néztem rá. Ettől észbe kapott.

– Jaj, ne haragudj, máris folytatom a történetet.